

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Rhodone, & repugnantia, quam commemorat haeresis Marcionis. Cap.
XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

gnam Græciam incoluit: alter in Cælesyria natus, ibidem commoratus est. Alter ex Aegypto oriundus fuit: Alij orientem doctrina euangelica imbuerunt: Quorum vnus ex Assyriis prognatus est. Alius in Palæstina antiqua Hebræorum stirpe editus. Et cum demum ipse hominem in Aegypto delitescentem vestigassem, inq; eum postremum incidissem, qui virtute & doctrina erat re ipsa omnium primus, tandem cum illo conqueui. Atque isti veram sacrosanctę doctrinę traditionem, quam successione serie ab ipsis vsque sanctis Apostolis, Petro, Iacobo, Ioanne, & Paulo deducta, velut filius à patre acceperant, licet pauci numero (pauci enim sunt patribus similes) assidue conseruantes, ad nostram ætatem vsque diuina fauente clementia vitam propagarunt, quò antiqua illa, & Apostolica doctrinę prædictę semina in animis nostris insererent.

De Hierosolymorum episcopis.

CAP. XII.

SVb idem tempus ecclesię Hierosolymitanę episcopus Narcissus floruit, multorum ore & sermone ad hanc vsque ætatem celebratus: qui successione serie ducta à Iudæorum obsidione, quæ Adriano regnante, obtigit, decimus quintus numeratur. Ex quo tempore non modo ecclesiam illam, post episcopos, qui erant ex circuncisione, iam primum è gentium multitudine coaluisse, verum etiã illis primum Marcum episcopum, gentium stirpe satum præfuisse suprã demonstrauius. Post quem Cæsianum episcopatu potitum, successione tabulæ, quæ illic seruantur, ostendunt, Tum Publius, deinde Maximus: hos sequutus est Iulianus. Caius huic successit: Post Symachus, & Caius alter: Iterum alius Iulianus: tum Capito, Valens, Dolichianus, ordine in episcopatum delecti fuerunt. Ad extremum Narcissus trigessimus ab Apostolis, successione serie continuata, designatus est.

De Rhodone, & repugnantia, quam commemorat hæresis Marcionis.

N 4

CAP.

Eodem tempore Rhodon Asiatico genere procre-
 atus, & Romæ (vt narrat ipse de se) literis & do-
 ctrina à Tatiano (qui ex superiore nostro sermone,
 satis cognosci potest) institutus, variis libris exquisite,
 compositis, strenue cum reliquis fidei nostræ patronis,
 impugnavit Marcionis hæresim, eamque etiam sua ætate,
 in varias & discrepantes distractam sententias explanat,
 ac non modo dissidij & dissensionis describit auctores,
 sed etiam falsa cuiusque illorum commenta, quæ callide,
 excogitauerant, accurate coarguit. Verum illum ipsum,
 hæc perscribentem audiamus. Ob hanc causam, inter,
 se opinione & sententia dissentiunt, quod vagam, & pa-
 rum sibi constantem doctrinam stabilire nituntur. Nam,
 Apelles, vnus ex eorum grege, vitæ instituto, & proue-
 ctæ ætatis ratione valde seuerus & grauis, vnum princi-
 pium fatetur ille quidem, sed prophetias nostras ex spi-
 ritu contrario & sibi repugnanti editas, constanter asse-
 uerat, argutæ & subtili sententiæ virginis, nomine Philu-
 menæ, dæmonio quodam agitatae oblectatus. Verum alij,
 (sicut Marcion ipse) duo inducunt principia. Inter quos,
 Potinus, & Basiliscus numerantur. Isti Ponticum Lycum,
 imitati, cum nullam rerum distinctionem, (sicut nec ille),
 reperire possent, ad vulgarem quãdam & perfacilem viã,
 se conuerterunt: duoq; principia exiliter & ieiunè qui-
 dem, nulla demonstratione adhibita, esse affirmarunt. A-
 lij rursus ab illis ad deteriores erroris scopulos, tâquam,
 procella delati, non duas solum, sed tres naturas consti-
 tuerunt. Quorum quidem (sicut eius disciplina propu-
 gnatores memorant) dux & princeps fuit Syneros. Est,
 item apud eundem scriptorem, quo pacto, ipse cū Apelle,
 in sermonē veniret: vbi sic loquitur. Senex Apelles, quo-
 niam nobiscum congressus, multa nequiter & improbe,
 dixisse conuincebatur, coactus est fateri non rationem,
 fidei omnino quærere oportere, sed quemque in ea fide,
 perstare debere, quam professus fuisset. Eos enim qui,
 in Christum crucifixum spem coniecissent, saluos fore,
 dū modo in bonis operibus sedulo versari reperirētur,
 verum opinio de Deo, quæ est omnium certissima aper-
 tissi-

tissimaque, ab illo ad eum modum, quem antè diximus, statuitur. Ait enim esse principium, sicut & nostra tuetur doctrina: deinde Rhodon, vbi totam illius opinionem in medium protulerit, ista subnectit præterea. Cum ego dicebam ad illum, dic nobis quæso, Apelles, vnde ista tibi suppetat demonstratio, aut qui possis vnum affirmare principium: Respondit ille, prophetias se inter ipsas refellere, & propterea nihil omnino vere prædixisse. Nam discrepant, inquit, inter se, commenticiæ sunt, & sibi ipsis repugnant. Verum quo pacto vnum sit principium, se ignorare fatebatur: & ita dicere solum sua ipsius animi inductione comotum. Deinde cum ego iururando ab eo extorqueré, vt verú diceret: sancte deie raut, se verum dicere: népe se omnino nescire, qua ratione, vnus esset Deus ingenitus, illud tamé ita esse se credere. Ego subridens, illú leuitatis ideo arguebam, quòd cum se doctorem fateretur, nesciret tamen doctrinam à se propositam ratione defendere. Idem Rhodon in eodem libro (illum autem Callistioni dedicabat) se Romæ à Tatiano, doctrina & literis institutum asserit. Ait porro à Tatiano elaboratum librum quendam quæstionum, quibus cum Tatianus pollicebatur se sacras literas inuolutas & obscuras esse demonstraturum, idem Rhodon contrà se easdem quæstiones in libro separato perspicue soluturum promittit. Extant præterea eiusdem Rhodonis commentarij in sex dies perscripti. Iste, quem dixi Apelles, infinita probra contra libros legis Mosaicæ impie effutiuit, & multis libris diuinas & sacras illas leges maledice infectatus est, atque adeo ad eas non solum coarguendas (vt apparet) sed penitus euertendas multum operæ & laboris contulit: sed de his satis.

Vide Hieron. in cat. script.

De pseudoprophetais qui in Phrygia orti sunt, & de scismate absurdisimo Florini & Blasti, quod Romæ exortum est.

CAP. XIII.

Hostis ille ecclesiæ Dei, probitatis Osor maximus, & totus ad nequitiam & fraudem factus, diabolus, nullas infidiarú vias prætermittés, quibus humano

N 5 genci